

Umberto Eco

auteur	
auteurnaam	Umberto Eco
volledige naam	Umberto Eco
geboortedatum	05-01-1932
sterfdatum	19-02-2016
geboorteplaats	Alessandria
geboorteland	Italië
sterfplaats	Milaan
sterfland	Italië
nationaliteit	Italiaans
wikipedia (NL)	nl.wikipedia.org/...
wikipedia (org)	it.wikipedia.org/...
Sasteren Dokuwiki	Umberto Eco
eigensite	umbertoeco.it
Belangrijkste Werken	In de naam van de roos

Umberto Eco was een Italiaanse mediëvist , filosoof, semioticus , romanschrijver, cultuurcriticus en politiek en sociaal commentator. In het Engels is hij vooral bekend om zijn populaire roman uit 1980 *De naam van de roos* , een historisch mysterie dat semiotiek in fictie combineert met bijbelse analyse, middeleeuwse studies en literatuurtheorie , evenals Foucaults slinger , zijn roman uit 1988 die soortgelijke thema's aansnijdt.

Eco heeft gedurende zijn leven veel geschreven, waaronder kinderboeken, vertalingen uit het Frans en Engels, naast een tweemaandelijks column in de krant "La Bustina di Minerva" (Minerva's luciferdoosje) in het tijdschrift L'Espresso vanaf 1985, met zijn laatste column (een kritische beoordeling van de romantische schilderijen van Francesco Hayez) die op 27 januari 2016 verscheen. Ten tijde van zijn dood was hij emeritus hoogleraar aan de Universiteit van Bologna , waar hij een groot deel van zijn leven doceerde. In de 21e eeuw heeft hij steeds meer erkenning gekregen voor zijn essay uit 1995 " Ur-Fascism " , waarin Eco veertien algemene eigenschappen opsomt waarvan hij gelooft dat ze fascistische ideologieën omvatten.

Vroege leven en opleiding

Eco werd geboren op 5 januari 1932 in de stad Alessandria , in Piëmont in Noord-Italië. De verspreiding van het Italiaanse fascisme in de regio beïnvloedde zijn jeugd. Op tienjarige leeftijd ontving hij de Eerste Provinciale Prijs van Ludi Juveniles nadat hij positief had gereageerd op de jonge Italiaanse fascistische schrijfo opdracht "Moeten we sterven voor de glorie van Mussolini en het onsterfelijke lot van Italië?" [7] Zijn vader, Giulio, een van dertien kinderen, was accountant voordat de regering hem opriep om in drie oorlogen te dienen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog verhuisden Umberto en zijn moeder, Giovanna (Bisio), naar een klein dorpje in de berghelling van Piëmonte. Zijn dorp werd in 1945 bevrijd en hij werd blootgesteld aan Amerikaanse strips, het Europese verzet en de Holocaust. Eco ontving een Salesiaanse opvoeding en verwees in zijn werken en interviews naar de orde en haar stichter.

Tegen het einde van zijn leven kwam Eco tot de overtuiging dat zijn familienaam een acroniem was

van ex caelis oblatum (uit het Latijn: een geschenk uit de hemel). Zoals destijds gebruikelijk was, was de naam door een ambtenaar van het stadhuis aan zijn grootvader (een vondeling) gegeven. In een interview uit 2011 legde Eco uit dat een vriend toevallig het acroniem tegenkwam op een lijst met jezuïetenafkortingen in de Vaticaanse Bibliotheek , en hem informeerde over de waarschijnlijke oorsprong van de naam. [10]

Umberto's vader moedigde hem aan om advocaat te worden, maar hij ging toch studeren aan de Universiteit van Turijn (UNITO) , waar hij onder supervisie van Luigi Pareyson zijn scriptie schreef over de esthetica van de middeleeuwse filosoof en theoloog Thomas van Aquino . In 1954 behaalde hij hiervoor zijn Laurea-grad in de filosofie.

Carrière

Middeleeuwse esthetiek en filosofie (1954-1968)

Na zijn afstuderen werkte Eco voor de staatsomroep Radiotelevisione Italiana (RAI) in Milaan, waar hij diverse culturele programma's produceerde. Na de publicatie van zijn eerste boek in 1956 werd hij assistent-docent aan zijn alma mater. In 1958 verliet Eco de RAI en de Universiteit van Turijn om 18 maanden verplichte militaire dienst in het Italiaanse leger te vervullen .

In 1959, na zijn terugkeer naar het universitaire onderwijs, werd Eco benaderd door Valentino Bompiani om een reeks over "Idee nuove" (Nieuwe Ideeën) te redigeren voor zijn gelijknamige uitgeverij in Milaan. Volgens de uitgever maakte hij kennis met Eco via zijn korte pamflet met cartoons en gedichten *Filosofi in libertà* (Filosofen in Vrijheid, of Bevrijde Filosofen), dat oorspronkelijk in een beperkte oplage van 550 exemplaren was gepubliceerd onder het door James Joyce geïnspireerde pseudoniem Daedalus. [11]

Datzelfde jaar publiceerde Eco zijn tweede boek, *Sviluppo dell'estetica medievale* (De ontwikkeling van de middeleeuwse esthetiek), een wetenschappelijke monografie gebaseerd op zijn werk over Thomas van Aquino. Na in 1961 zijn libera docenza in de esthetiek te hebben behaald, werd Eco in 1963 gepromoveerd tot docent in hetzelfde vakgebied, voordat hij in 1964 de Universiteit van Turijn verliet om docent architectuur te worden aan de Universiteit van Milaan. [12]

Vroege geschriften over semiotiek en populaire cultuur (1961-1964)

In 1961 verscheen Eco's korte essay "Phenomenology of Mike Bongiorno ", een kritische analyse van een populaire maar onervaren quizpresentator, in een reeks artikelen van Eco over massamedia, gepubliceerd in het tijdschrift van bandenfabrikant Pirelli . Eco merkte daarin op dat "[Bongiorno] geen minderwaardigheidscomplexen opwekt, ondanks dat hij zichzelf presenteert als een idool, en het publiek hem erkent door hem dankbaar te zijn en lief te hebben. Hij vertegenwoordigt een ideaal dat niemand hoeft na te streven, omdat iedereen al op zijn niveau zit." Het essay, dat bekendheid verwierf bij het grote publiek dankzij de brede media-aandacht, werd later opgenomen in de bundel *Diario minimo* (1963).

In deze periode begon Eco zijn ideeën over de 'open' tekst en semiotiek serieus te ontwikkelen en schreef hij vele essays over deze onderwerpen. In 1962 publiceerde hij *Opera aperta* (vertaald in het Engels als 'The Open Work'). Daarin betoogde Eco dat literaire teksten betekenisvelden zijn, in plaats

van reeksen van betekenis; en dat ze begrepen worden als open, intern dynamische en psychologisch geëngageerde velden. Literatuur die iemands potentiële begrip beperkt tot één enkele, ondubbelzinnige regel, de gesloten tekst, blijft het minst lonend, terwijl teksten die het meest actief zijn tussen geest, maatschappij en leven (open teksten) het levendigst en het best zijn – hoewel waarderingsterminologie niet zijn primaire focus was. Eco kwam tot deze standpunten via de studie van taal en vanuit de semiotiek, in plaats van vanuit de psychologie of historische analyse (zoals theoretici zoals Wolfgang Iser enerzijds en Hans Robert Jauss anderzijds).

In zijn boek *Apocalittici e integrati*, *Apolitical and Integrated* uit 1964 zette Eco zijn onderzoek naar de populaire cultuur voort, waarbij hij het fenomeen massacommunicatie vanuit een sociologisch perspectief analyseerde.

Visuele communicatie en semiologische guerrillaoorlogvoering (1965-1975)

Van 1965 tot 1969 was hij hoogleraar visuele communicatie aan de Universiteit van Florence, waar hij de invloedrijke lezing "Towards a Semiological Guerrilla Warfare" gaf, waaruit de invloedrijke term "semiologische guerrilla" voortkwam en die de theorievorming over guerrillatactieken tegen de mainstream massamediacultuur, zoals guerrillatelevisie en cultuurjamming, beïnvloedde. [16] Tot de uitdrukkingen die in het essay worden gebruikt, behoren "communicatieguerrillaoorlogvoering" en "culturele guerrilla". Het essay werd later opgenomen in Eco's boek *Faith in Fakes*.

Eco's benadering van de semiotiek wordt vaak aangeduid als "interpretatieve semiotiek". In zijn eerste boekwerk verschijnt zijn theorie in *La struttura assente* (1968; letterlijk: De Afwezige Structuur).

In 1969 vertrok hij om hoogleraar semiotiek te worden aan het Polytechnic van Milaan, en bracht zijn eerste jaar door als gasthoogleraar aan de New York University. [12] In 1971 aanvaardde hij een positie als universitair hoofddocent aan de Universiteit van Bologna en bracht 1972 door als gasthoogleraar aan de Northwestern University. Na de publicatie van *A Theory of Semiotics* in 1975 werd hij bevorderd tot hoogleraar semiotiek aan de Universiteit van Bologna. [12] [19] Datzelfde jaar trad Eco af als senior non-fictie-editor bij Bompiani.

De naam van de roos en de slinger van Foucault (1975-1988)

Eco in 1987

Van 1977 tot 1978 was Eco gasthoogleraar aan Yale University en vervolgens aan Columbia University. Hij keerde van 1980 tot 1981 terug naar Yale en in 1984 naar Columbia. In deze periode voltooide hij *The Role of the Reader* (1979) en *Semiotics and the Philosophy of Language* (1984).

Eco putte uit zijn achtergrond als mediëvist in zijn debuutroman *De Naam van de Roos* (1980), een historisch mysterie dat zich afspeelt in een 14e-eeuws klooster. Franciscan Willem van Baskerville, bijgestaan door zijn assistent Adso, een benedictijner novice, onderzoekt een reeks moorden in een klooster dat een belangrijk religieus debat zal organiseren. De roman bevat veel directe of indirecte metatekstuele verwijzingen naar andere bronnen die het speurwerk van de lezer vereisen om ze te 'ontwarren'. De titel wordt in de rest van het boek niet uitgelegd, maar aan het einde staat een Latijns vers: "Stat rosa pristina nomine, nomina nuda tenemus" [het ; la] (vert. "de oude roos blijft in naam; wij houden [alleen] de blote namen."). De roos dient als voorbeeld van de bestemming van alle opmerkelijke dingen. Er is een eerbetoon aan Jorge Luis Borges, een grote invloed op Eco, in het personage Jorge van Burgos: Borges leidde, net als de blinde monnik Jorge, een celibatair leven gewijd aan zijn passie voor boeken, en werd later ook blind. De labyrintische bibliotheek in *De Naam van de Roos* verwijst ook naar Borges' korte verhaal "De Bibliotheek van Babel". Willem van Baskerville is een logisch denkende Engelsman die monnik en detective is. Zijn naam roept zowel Willem van Ockham als Sherlock Holmes op (via De Hond van de Baskervilles); verschillende passages die hem beschrijven doen sterk denken aan de beschrijvingen van Holmes door Sir Arthur

Conan Doyle . [20] [21]

The Name of the Rose werd later verfilmd , die de plot volgt, maar niet de filosofische en historische thema's van de roman, en met in de hoofdrollen Sean Connery , F. Murray Abraham , Christian Slater en Ron Perlman [22] en een voor televisie gemaakte miniserie .

In Foucault's Pendulum (1988) besluiten drie onderbetaalde redacteuren die voor een kleine uitgeverij werken zich te vermaken met het verzinnen van een complottheorie. Hun complot, dat ze "Het Plan" noemen, gaat over een immens en ingewikkeld plan om de wereld over te nemen door een geheime orde die afstamt van de Tempeliers . Naarmate het spel vordert, raken de drie langzaam geobsedeerd door de details van dit plan. Het spel wordt gevaarlijk wanneer buitenstaanders van Het Plan vernemen en geloven dat de mannen daadwerkelijk het geheim hebben ontdekt om de verloren schat van de Tempeliers terug te vinden.

Antropologie van het Westen en Het Eiland van de Dag Ervoor (1988-2000)

In 1988 richtte Eco de afdeling Mediastudies op aan de Universiteit van de Republiek San Marino , en in 1992 richtte hij het Instituut voor Communicatiedisciplines op aan de Universiteit van Bologna, waarna hij aan dezelfde instelling de Hogeschool voor de Studie van de Geesteswetenschappen oprichtte. [23] [24]

In 1988 creëerde Eco aan de Universiteit van Bologna een ongewoon programma genaamd Antropologie van het Westen vanuit het perspectief van niet-westerlingen (Afrikaanse en Chinese geleerden), zoals gedefinieerd door hun eigen criteria. Eco ontwikkelde dit transculturele internationale netwerk gebaseerd op het idee van Alain le Pichon in West-Afrika . Het Bologna-programma resulteerde in de eerste conferentie in Guangzhou, China , in 1991 getiteld "Frontiers of Knowledge". Het eerste evenement werd al snel gevolgd door een reizend Euro-Chinees seminar over "Misverstanden in de zoektocht naar het universele" langs de zijdehandelsroute van Guangzhou naar Peking. Dit laatste culmineerde in een boek getiteld The Unicorn and the Dragon , [25] waarin de vraag naar de creatie van kennis in China en Europa werd besproken . Geleerden die aan dit boek bijdroegen, kwamen uit China, waaronder Tang Yijie , Wang Bin en Yue Daiyun, evenals uit Europa : Furio Colombo, Antoine Danchin , Jacques Le Goff , Paolo Fabbri en Alain Rey . [26]

Eco publiceerde in 1990 The Limits of Interpretation .

Van 1992 tot 1993 was Eco gasthoogleraar aan Harvard als Charles Eliot Norton Professor of Poetry. Zijn Norton-lezingen werden vervolgens in 1994 door Harvard University Press gebundeld en gepubliceerd als Six Walks in the Fictional Woods.

Datzelfde jaar publiceerde Eco zijn derde roman, The Island of the Day Before (1994). Het boek, dat zich afspeelt in de 17e eeuw, gaat over een man die strandt op een schip in de buurt van een eiland waarvan hij denkt dat het aan de andere kant van de internationale datumgrens ligt. De hoofdpersoon raakt gevangen door zijn onvermogen om te zwemmen en besteedt het grootste deel van het boek aan het mijmeren over zijn leven en de avonturen die hem hier brachten.

In 1997 keerde hij terug naar de semiotiek met Kant en de vogelbekdier , een boek waar Eco zijn fans naar verluidt voor waarschuwde met de woorden: "Dit is een hardcore boek. Het is geen pageturner. Je moet twee weken met je potlood op elke pagina blijven. Met andere woorden: koop het niet als je geen Einstein bent." [28]

Van 2001 tot 2002 was Eco Weidenfeld Visiting Professor in Vergelijkende Europese Literatuur aan St Anne's College in Oxford.

In 2000 werd een seminar in Timboektoe gevolgd door een bijeenkomst in Bologna om te reflecteren op de voorwaarden voor wederzijdse kennis tussen Oost en West. Dit leidde op zijn beurt tot een reeks conferenties in Brussel, Parijs en Goa, die in 2007 in Peking hun hoogtepunt bereikten. De onderwerpen van de conferentie in Peking waren "Orde en wanorde", "Nieuwe concepten van oorlog en vrede", "Mensenrechten" en "Sociale rechtvaardigheid en harmonie". Eco gaf de openingslezing. Onder de sprekers waren de antropologen Balveer Arora, Varun Sahni en Rukmini Bhaya Nair uit India, Moussa Sow uit Afrika, Roland Marti en Maurice Olender uit Europa, Cha Insuk uit Korea en Huang Ping en Zhao Tingyang uit China. Ook op het programma stonden wetenschappers uit de rechts- en wetenschapsgebieden, waaronder Antoine Danchin, Ahmed Djebbar en Dieter Grimm. [30] Eco's interesse in de oost-westdialoog om de internationale communicatie en het begrip te vergemakkelijken, correleert ook met zijn verwante interesse in de internationale taal Esperanto.

Latere romans en schrijfsels (2000-2016)

Baudolino werd gepubliceerd in 2000. Baudolino is een veelgereisde, polyglotte Piëmontese geleerde die de Byzantijnse historicus Niketas Choniates redt tijdens de plundering van Constantinopel tijdens de Vierde Kruistocht. Hij beweert een volleerd leugenaar te zijn en vertrouwt zijn geschiedenis toe, van zijn jeugd als boerenjongen met een levendige verbeelding, via zijn rol als geadopteerde zoon van keizer Frederik Barbarossa, tot zijn missie om het mythische rijk van Prester John te bezoeken. Gedurende zijn hervertelling schept Baudolino op over zijn vermogen om te bedriegen en sterke verhalen te vertellen, waardoor de historicus (en de lezer) onzeker blijft over hoeveel van zijn verhaal een leugen was.

The Mysterious Flame of Queen Loana (2005) gaat over Giambattista Bodoni, een oude boekhandelaar gespecialiseerd in antiek, die uit een coma ontwaakt met slechts enkele herinneringen om zijn verleden te herontdekken. Bodoni wordt gedwongen een zeer moeilijke keuze te maken, een keuze tussen zijn verleden en zijn toekomst. Hij moet zijn verleden achter zich laten om zijn toekomst te leven, of zijn verleden herwinnen en zijn toekomst opofferen. [31]

De Praagse Begraafplaats, Eco's zesde roman, werd gepubliceerd in 2010. Het is het verhaal van een geheim agent die "complotten, samenzweringen, intriges en aanslagen smeedt en meehelpt het historische en politieke lot van het Europese continent te bepalen". Het boek is een verhaal over de opkomst van het moderne antisemitisme, via de Dreyfus-affaire, de Protocollen van de Wijzen van Zion en andere belangrijke gebeurtenissen uit de 19e eeuw die aanleiding gaven tot haat en vijandigheid jegens het Joodse volk. [31]

In 2012 publiceerden Eco en Jean-Claude Carrière een boek met gesprekken over de toekomst van informatiedragers. [32] Eco bekritiseerde sociale netwerken en zei bijvoorbeeld dat "sociale media legioenen idioten het recht geven om te spreken, terwijl ze dat vroeger alleen in een bar deden na een glas wijn, zonder de gemeenschap te schaden... maar nu hebben ze hetzelfde recht om te spreken als een Nobelprijswinnaar. Het is de invasie van de idioten." [33] [34]

Van de boom naar het labyrint: historische studies over teken en interpretatie (2014).

Numero Zero werd in 2015 gepubliceerd. Het verhaal speelt zich af in 1992 en wordt verteld door Colonna, een journalist die werkt voor een krant in Milaan. Het biedt een satire op de Italiaanse cultuur van omkoping en smeergeld [35] en, onder andere, op de erfenis van het fascisme. [bronvermelding gewenst]

Invloeden en thema's

Collège de 'Pataphysique, stempel van Satrap Umberto Eco. Door Jean-Max Albert Rt, 2001

Een groep avant-gardekunstenaars , schilders, muzikanten en schrijvers, met wie hij bevriend was geraakt bij de RAI, de Neoavanguardia of Gruppo '63, werd een belangrijk en invloedrijk onderdeel van Eco's schrijverscarrière. [36] [37]

In 1971 was Eco medeoprichter van Versus: Quaderni di studi semiotici (onder Italiaanse academici bekend als VS), een semiotisch tijdschrift. VS wordt gebruikt door wetenschappers wier werk verband houdt met tekens en betekenisgeving. De oprichting en activiteiten van het tijdschrift hebben bijgedragen aan de semiotiek als een academisch vakgebied op zichzelf, zowel in Italië als in de rest van Europa. De meeste bekende Europese semiotici, waaronder Eco, A.J. Greimas , Jean-Marie Floch en Jacques Fontanille , evenals filosofen en taalkundigen zoals John Searle en George Lakoff , hebben originele artikelen gepubliceerd in VS. Zijn werk met Servische en Russische wetenschappers en schrijvers omvatte gedachten over Milorad Pavić en een ontmoeting met Alexander Genis . [38]

Vanaf het begin van de jaren negentig werkte Eco samen met kunstenaars en filosofen als Enrico Baj , Jean Baudrillard en Donald Kuspit om een aantal humoristische teksten te publiceren over de denkbeeldige wetenschap van de 'patafysica' . [39] [40]

Eco's fictie heeft wereldwijd een breed publiek bereikt, met vele vertalingen. Zijn romans zitten vol subtiele, vaak meertalige, verwijzingen naar literatuur en geschiedenis. Eco's werk illustreert het concept van intertekstualiteit , of de onderlinge verbondenheid van alle literaire werken. Eco noemde James Joyce en Jorge Luis Borges als de twee moderne auteurs die zijn werk het meest hebben beïnvloed. [41]

Umberto Eco beschouwde hypertexten niet als een geldige ondersteuning voor een roman. Volgens hem voegde multimedia niets toe aan de culturele waarde van het werk; het integreerde slechts de inhoud ervan. In 1995 verklaarde hij tijdens een presentatie aan de Triënnale van Milaan: "Ik heb verschillende multimediamiwerken gezien en heb persoonlijk meegewerkt aan het opstellen van een publicatie van dit type. Ze gaven me een computer om het voltooid werk op te draaien, maar nu, nog geen jaar oud, is deze machine al verouderd, achterhaald en onbruikbaar voor de meest recente multimediamiwerken." [42]

Eco was ook vertaler: hij vertaalde Raymond Queneau 's Exercices de style (1947) in het Italiaans. Eco's vertaling werd in 1983 gepubliceerd onder de titel Esercizi di stile. Hij was ook de vertaler van Sylvie , een novelle van Gérard de Nerval . [bronvermelding gewenst]
Kritische ontvangst en nalatenschap

Als academicus die filosofie, semiotiek en cultuur bestudeerde, verdeelde Eco critici over de vraag of zijn theorieën als briljant moesten worden beschouwd of als een onnodig ijdel project, geobsedeerd door details. Zijn fictie verbijsterde critici met zijn gelijktijdige complexiteit en populariteit. In zijn recensie van The Role of the Reader uit 1980 schreef filosoof Roger Scruton , die Eco's esoterische neigingen aanviel, dat "[Eco] de retoriek van de techniciteit zoekt, de manier om zo lang zoveel rook te produceren dat de lezer zijn eigen gebrek aan perceptie, in plaats van het gebrek aan inzicht van de auteur, de schuld gaat geven van het feit dat hij niet meer ziet." [43] In zijn recensie uit 1986 van Faith in Fakes en Art and Beauty in the Middle Ages beschuldigt kunsthistoricus Nicholas Penny Eco er intussen van om te vleien, en schrijft: "Ik vermoed dat Eco in eerste instantie misschien wel uit intellectuele voorzichtigheid, zo niet uit bescheidenheid, is verleid door de rechtvaardige zaak van 'relevantie' (een woord dat erg in de smaak viel toen het eerdere essay van deze essays verscheen) – een zaak die mediëvisten wellicht met een bijzonder wanhopige overgave zullen omarmen." [44]

Aan de andere kant van het spectrum is Eco geprezen om zijn luchtigheid en encyclopedische kennis, waardoor hij abstruse academische onderwerpen toegankelijk en boeiend kon maken. In een recensie uit 1980 van The Name of the Rose verwijst literatuurcriticus en wetenschapper Frank Kermode naar

Theory of Semiotics als “een krachtig maar moeilijk traktaat” en noemt Eco's roman “een wonderbaarlijk interessant boek – een heel vreemd iets dat geboren is uit een passie voor de middeleeuwen en voor semiotiek, en een heel modern genoegen.” [45] Gilles Deleuze citeert Eco's boek *The Open Work* uit 1962 met instemming in zijn baanbrekende tekst *Difference and Repetition* uit 1968 , een boek waaruit de poststructuralistische filosoof Jacques Derrida ook inspiratie zou hebben geput. [46] [47] In een overlijdensbericht van de filosoof en literatuurcriticus Carlin Romano wordt Eco intussen beschreven als iemand die ‘in de loop der tijd het kritische geweten in het centrum van de Italiaanse humanistische cultuur is geworden, die kleinere werelden als geen ander vóór hem heeft verenigd.’ [47]

In 2017 werd een retrospectief van Eco's werk gepubliceerd door Open Court als het 35e deel in de prestigieuze *Library of Living Philosophers*, onder redactie van Sara G. Beardsworth en Randall E. Auxier , met essays van 23 hedendaagse geleerden. [48]

Eervolle vermeldingen

Na de publicatie van *De naam van de roos* in 1980 werd Eco in 1981 onderscheiden met de Strega-prijs , de meest prestigieuze literaire prijs van Italië, en ontving hij datzelfde jaar de Anghiari-prijs. Het jaar daarop ontving hij de Mendicis-prijs en in 1985 de McLuhan Teleglobe-prijs. [12] In 2005 werd Eco geëerd met de Kenyon Review Award voor literaire prestaties, samen met Roger Angell . [49] In 2010 werd Eco uitgenodigd om toe te treden tot de Accademia dei Lincei . [50]

Eco ontving voor het eerst eredoctoraten van de KU Leuven , vervolgens van de Universiteit van Odense in 1986, de Loyola Universiteit van Chicago in 1987, de Universiteit van Luik in 1989, de Universiteit van Glasgow in 1990, de Universiteit van Kent in 1992, de Indiana Universiteit van Bloomington in 1992, de Universiteit van Tartu in 1996, de Rutgers Universiteit in 2002 en de Universiteit van Belgrado in 2009. [12] [51] [52] Daarnaast was Eco erelid van het Kellogg College in Oxford [53] en geassocieerd lid van de Koninklijke Academie van België [54]

In 2014 werd hem de Gutenbergprijs van de International Gutenberg Society en de stad Mainz toegekend . [55]

Religieuze opvattingen

Tijdens zijn universitaire studie hield Eco op met geloven in God en verliet hij de katholieke kerk . Hij was medeoprichter van de Italiaanse sceptische organisatie Comitato Italiano per il Controllo delle Affermazioni sulle Pseudoscienze (Italiaans Comité voor het Onderzoek naar Claims van de Pseudowetenschappen). [56] [57] [58]

Persoonlijk leven en dood

In september 1962 trouwde hij met Renate Ramge [de] , een Duitse grafisch ontwerpster en kunstdocent, met wie hij een zoon en een dochter kreeg.

Eco verdeelde zijn tijd tussen een appartement in Milaan en een vakantiehuis in de buurt van Urbino . In het eerste had hij een bibliotheek van 30.000 boeken en in het tweede een van 20.000 boeken. [59]

Eco stierf in de nacht van 19 februari 2016 in zijn huis in Milaan aan alvleesklierkanker , [60] waaraan hij al twee jaar leed. [61] [62] Van 2008 tot aan zijn dood op 84-jarige leeftijd was hij emeritus hoogleraar aan de Universiteit van Bologna , waar hij sinds 1971 doceerde. [61] [63] [64] [65]

In de populaire cultuur

- Eco heeft een cameo in Michelangelo Antonioni 's film *La Notte* ('De Nacht') uit 1961, waarin hij

een gast speelt op een feest ter ere van de publicatie van het nieuwe boek van hoofdpersoon Giovanni Pontano (Marcello Mastroianni), geschreven door Bompiani (waar Eco in het echte leven redacteur was). [66] [67]

- De privébibliotheekcollectie van Eco was het onderwerp van een documentaire uit 2023 van regisseur Davide Ferrario , getiteld Umberto Eco: A Library of the World [68] [69]

Bibliografie

Romans

- Il nome della rosa - 1980;
 - EN:The Name of the Rose - 1983
 - NL : [In de naam van de Roos](#) -
- Il pendolo di Foucault - 1988;
 - EN:Foucault's Pendulum - 1989
 - NL : [De slinger van Foucault](#) -
- L' isola del giorno prima - 1994
 - EN:The Island of the Day Before - 1995
 - NL : [Het eiland van de vorige dag](#) -
- Baudolino - 2000
 - EN:Baudolino - 2001
 - NL:[Baudolino](#) -
- La misteriosa fiamma della regina Loana - 2004
 - EN:The Mysterious Flame of Queen Loana - 2005
 - NL:[De mysterieuze vlam van koningin Loana](#) -
- Il cimitero di Praga - 2010
 - EN:The Prague Cemetery - 2011
 - [De begraafplaats van Praag](#) -
- Numero zero - 2015
 - EN:Numero Zero - 2015
 - NL:[Nulnummer](#) -

Non-fictieboeken

- Il problema estetico in San Tommaso (1956 - Engelse vertaling: The Aesthetics of Thomas van Aquino , 1988, herzien)
- "Sviluppo dell'estetica Medievale", in Momenti e problemi di storia dell'estetica (1959 - Kunst en schoonheid in de middeleeuwen , 1985)
- Opera aperta (1962, rev. 1976 - Engelse vertaling: The Open Work , (1989)
- Diario Minimo (1963 - Engelse vertaling: Misreadings , 1993)
- Apocalittici e integrati (1964 - Partial English translation: Apocalypse Postponed , 1994)
- Le poetiche di Joyce (1965 - Engelse vertalingen: The Middle Ages of James Joyce , The Aesthetics of Chaosmos , 1989) - NL:[De Poëtica van Joyce](#)
- La Struttura Assente (1968 - De afwezige structuur)
- Il costume di casa (1973 - English translation: Faith in Fakes : Travels in Hyperreality , 1986)
- Il segno (1973 - Franse vergrote bewerking van Jean-Marie Klinkenberg , Labor, 1988)
- Trattato di semiotica generale (1975 - Engelse vertaling: A Theory of Semiotics , 1976)

- Il Superuomo di massa (1976)
- Come si fa una tesi di laurea (1977 - Engelse vertaling: How to Write a Thesis, 2015)
- Dalla periferia dell'impero (1977)
- Lector in de geschiedenis (1979)
- Een semiotisch landschap. Panorama sémiotique . Handelingen van het eerste congres van de Internationale Associatie voor Semiotische Studies (=Approaches to Semiotics, 29, Mouton 1979, met Seymour Chatman en Jean-Marie Klinkenberg).
- De rol van de lezer: verkenningen in de semiotiek van teksten (1979, compilatie van essays van Opera aperta , Apocalittici e integrati , Forme del contenuto (1971), Il Superuomo di massa , Lector in Fabula).
- Sette anni di desiderio (1983)
- Postille al nome della rosa (1983 - Engelse vertaling: Naschrift bij De naam van de roos , 1984)
- Semiotica e filosofia del linguaggio (1984 - Engelse vertaling: Semiotics and the Philosophy of Language, 1984)
- De Bibliotheca (1986 - in het Italiaans en Frans)
- Lo strano caso della Hanau 1609 (1989 - Franse vertaling: L'Enigme de l'Hanau 1609 , 1990)
- I limiti dell'interpretazione (1990 - De grenzen van interpretatie , 1990)
- Interpretatie en overinterpretatie (1992, met R. Rorty, J. Culler, C. Brooke-Rose; onder redactie van S. Collini)
- Il secondo diario minimo (1992)
- La ricerca della lingua perfetta nella cultura europa (1993 - Engelse vertaling: The Search for the Perfect Language (The Making of Europe) , 1995)
- Zes wandelingen in het fictieve bos (1994)
- Ur Fascism (1995 - Engelse vertaling: Eternal Fascism , 1995); bevat "14 Algemene Eigenschappen van het Fascisme"
- Incontro - Encounter - Rencontre (1996 - in het Italiaans, Engels, Frans)
- In cosa crede chi non crede? (1996 met Carlo Maria Martini - Engelse vertaling: Geloof of ongelooft? Een dialoog , 2000)
- Cinque scritti morali (1997 - Engelse vertaling: Five Moral Pieces , 2001)
- Kant e l'ornitorinco (1997 - Engelse vertaling: Kant en het vogelbekdier: Essays over taal en cognitie , 1999)
- Serendipiteiten : Taal en waanzin (1998)
- Hoe te reizen met een zalm en andere essays (1998 - Gedeeltelijke Engelse vertaling van Il secondo diario minimo , 1994)
- La bustina di Minerva (1999)
- Ervaringen in vertaling (University of Toronto Press , 2000)
- Sugli specchi en andere saggi (2002)
- Sulla letteratura (2003 - Engelse vertaling door Martin McLaughlin : Over literatuur , 2004)
- Muis of rat?: vertaling als onderhandeling (2003)
- Storia della bellezza (2004, mede-geredigeerd met Girolamo de Michele - Engelse vertaling: History of Beauty / On Beauty , 2004)
- Een passo di gambero. Guerre calde e populismo mediatico (Bompiani, 2006 - Engelse vertaling door Alastair McEwen: Turning Back the Clock: Hot Wars and Media Populism , 2007)
- Storia della bruttezza (Bompiani, 2007 - Engelse vertaling: On Ugliness , 2007)
- Dall'albero al labirinto: studi storici sul segno e l'interpretazione (Bompiani, 2007 - Engelse vertaling door Anthony Oldcorn: From the Tree to the Labyrinth: Historical Studies on the Sign and Interpretation , 2014)
- La Vertigine della Lista (Rizzoli, 2009 - Engelse vertaling: The Infinity of Lists)
- Costruire il nemico e altri scritti occasioni (Bompiani, 2011 - Engelse vertaling door Richard Dixon : Inventing the Enemy , 2012)
- Storia delle terre e dei luoghi leggendari (Bompiani, 2013 - Engelse vertaling door Alastair

McEwen: The Book of Legendary Lands , 2013)

- Pape Satàn Aleppe: Cronache di una società liquida (Nave di Teseo, 2016 – Engelse vertaling door Richard Dixon: Chronicles of a Liquid Society, 2017)
- Sulle spalle dei giganti (Collana I fari, Milaan, La nave di Teseo, 2017, ISBN 978-88-934-4271-8– Engelse vertaling door Alastair McEwen: On the Shoulders of Giants , Harvard UP, 2019)

Bloemlezingen

- Eco, Umberto ; Sebeok, Thomas A. , red. (1984), Het teken van drie: Dupin, Holmes, Peirce , Bloomington, IN: History Workshop, Indiana University Press, ISBN 978-0-253-35235-4
- Tien essays over methoden van abductieve inferentie in Poe 's Dupin , Doyle 's Holmes , Peirce en vele anderen, 236 pagina's.

Boeken voor kinderen

- La bomba e il generale (1966, Rev. 1988 – Engelse vertaling: The Bomb and the General Harcourt Children's Books (J); 1e editie (februari 1989) ISBN 978-0-15-209700-4)
- I tre cosmonauti (1966 – Engelse vertaling: The Three Cosmonauts Martin Secker & Warburg Ltd; Eerste editie (3 april 1989) ISBN 978-0-436-14094-5)
- Gli gnomi di Gnu (1992 - Engelse vertaling: The Gnomes of Gnu Bompiani; 1e editie (1992) ISBN 978-88-452-1885-9)

Notities

- Engels: / ɛ k oʊ / EK -oh ; Italiaans: [umberto ɛ:ko] .

Referenties

Nöth, Winfried (21 augustus 2017), “Umberto Eco: structuralist en poststructuralist tegelijk”, Umberto Eco in eigen woorden , De Gruyter Mouton, pp. 111-118 , doi : 10.1515/9781501507144-014 , ISBN 978-1-5015-0714-4

Umberto Eco, Interpretatie en overinterpretatie , Cambridge University Press, 1992, p. 25.

Thomson, Ian (20 februari 2016). “Overlijdensbericht van Umberto Eco” . The Guardian . Gearchiveerd van het origineel op 2 maart 2017. Geraadpleegd op 1 maart 2017 .

‘La cattiva pittura di Hayez’ . l'Espresso (in het Italiaans). 27 januari 2016. Gearchiveerd van het origineel op 2 december 2020 . Opgehaald op 19 augustus 2020 .

Parks, Tim (6 april 2016). “Pape Satàn Aleppe van Umberto Eco, recensie – waarom de moderne wereld stom is” . The Guardian . Gearchiveerd van het origineel op 26 mei 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

“Umberto Eco, 1932–2016” . The Guardian . Agence France-Presse. 19 februari 2016. ISSN 0261-3077 . Gearchiveerd van het origineel op 10 juli 2017 . Geraadpleegd op 29 juni 2017 .

Eco, Umberto. “Ur-Fascism” . The New York Review of Books 2022. ISSN 0028-7504 . Gearchiveerd van het origineel op 18 februari 2023. Geraadpleegd op 25 januari 2022 .

“Umberto Eco Biografie” . eNotes . Gearchiveerd van het origineel op 1 maart 2016 . Geraadpleegd op 23 april 2016 .

“Don Bosco in het laatste boek van Umberto Eco” , N7: Nieuwspublicatie voor de Salesiaanse Gemeenschap : 4, juni 2004, gearchiveerd van het origineel op 6 maart 2009

“Vijftien vragen aan Umberto Eco | Magazine | The Harvard Crimson” . www.thecrimson.com . Gearchiveerd van het origineel op 19 februari 2021 . Geraadpleegd op 18 augustus 2020 .

Bondanella, Peter (20 oktober 2005). Umberto Eco en de open tekst: semiotiek, fictie, populaire cultuur . Cambridge University Press. pp. 17-18 . ISBN 978-0-521-02087-9.

Chevalier, Tracy (1993). Contemporary World Writers . Detroit: St. James Press. blz. 158. ISBN 9781558622005.

"Umberto Eco en Pirelli: massacultuur en bedrijfscultuur – Rivista Pirelli" . Gearchiveerd van het origineel op 14 augustus 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

Lee, Alexander. "De fenomenologie van Donald Trump | History Today" . www.historytoday.com . Gearchiveerd van het origineel op 24 september 2020 . Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

Strangelove, Michael (2005). Het rijk van de geest: digitale piraterij en de antikapitalistische beweging . University of Toronto Press. pp. 104-105 . ISBN 978-0-8020-3818-0.

Fiske, John (1989). Inzicht in populaire cultuur . Routledge, Londen. p. 19.

Eco, Umberto (1 januari 1995). Geloof in vervalsingen: reizen in hyperrealiteit . Vertaald door Weaver, William (herdruk). Londen: Vintage Books . pp. 143-144 . ISBN 9780749396282. OL 22104362M . Opgehaald op 6 maart 2024 .

Bondanella (2005) blz. 53, 88-9.

"De Universiteit van Bologna rouwt om het overlijden van Umberto Eco – Universiteit van Bologna" . www.unibo.it . Gearchiveerd van het origineel op 16 april 2021 . Geraadpleegd op 18 augustus 2020 .

Eco, Umberto (1986). De naam van de roos . New York: Warner Books. p . 10. ISBN 978-0-446-34410-4.

Doyle, Arthur Conan (2003). Sherlock Holmes: De complete romans en verhalen deel 1. New York: Bantam Books. p. 11. ISBN 978-0-553-21241-9.

Canby, Vincent (24 september 1986). "FILM: MIDDELEEUWS MYSTERIE IN 'NAME OF THE ROSE' " . The New York Times . Gearchiveerd van het origineel op 6 mei 2021. Geraadpleegd op 23 oktober 2018 .

"Umberto Eco" . WordLift Blog . Gearchiveerd van het origineel op 16 april 2021 . Geraadpleegd op 18 augustus 2020 .

"Umberto Eco, academicus, romanschrijver en journalist, 1932-2016" . Financial Times . 20 februari 2016. Gearchiveerd van het origineel op 27 september 2017. Geraadpleegd op 29 juni 2017 .

De Eenhoorn en de Draak , Le Pichon, Alain; Yue Dayun (red.) (1996), Beijing University Press. (tweetalige Frans/Engelse editie). Franse editie heruitgegeven in 2003 en te downloaden bij de uitgever op: <https://www.eclm.fr/livre/la-licorne-et-le-dragon/> Coppock, Patrick (februari 1995), A Conversation on Information (interview), Denver: UC, gearchiveerd van het origineel op 9 juni 2010 , geraadpleegd op 9 juni 2010

Eco, Umberto (1994). Zes wandelingen in het fictieve bos . Harvard University Press .

Blackburn, Simon. " Review of Umberto Eco: Kant and the Platypus: Essays on Language and Cognition, New York: Harcourt Brace and Company, 1999, 464pp. \$28.00" . www2.phil.cam.ac.uk. Gearchiveerd van het origineel op 2 december 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

"Weidenfeld Visiting Professorship in Comparative European Literature" . St Anne's College, Oxford . 24 mei 2023. Gearchiveerd van het origineel op 5 september 2018. Geraadpleegd op 7 oktober 2019 .

Vegetal and mineral memory , EG: Ahgram, november 2003, gearchiveerd van het origineel op 1 februari 2004 , geraadpleegd op 1 februari 2007 Hierbij wordt onder andere gedacht aan encyclopedieën .

"Umberto Eco" . Timenote . Gearchiveerd van het origineel op 5 maart 2025 . Geraadpleegd op 5 maart 2025 .

Clee, Nicholas (27 mei 2012). "Dit is niet het einde van het boek van Umberto Eco en Jean-Claude Carrière – recensie" . The Guardian . Gearchiveerd van het origineel op 23 februari 2016. Geraadpleegd op 21 februari 2016 .

fveltri (18 juni 2015). "Over idioten en churnalisme" . Nieuws van PR-belang . Gearchiveerd van het origineel op 11 oktober 2016. Geraadpleegd op 23 april 2016 .

"Umberto Eco: 'Con i sociale parola a legioni di imbecilli' " . LaStampa.it . 11 juni 2015. Gearchiveerd van het origineel op 28 mei 2017 . Geraadpleegd op 31 mei 2017 .

Ian Thomson, Evening Standard, 12 november 2015.

"Gruppo 63" . De moderne roman . Geraadpleegd op 25 april 2024 .

"Gruppo 63 | Italiaanse poëzie, experimenteel schrijven en avant-garde | Britannica" .

www.britannica.com . Geraadpleegd op 25 april 2024 .

Genis, Daniel. "Driving Umberto Eco" . www.airshipdaily.com . Gearchiveerd van het origineel op 15 maart 2015. Geraadpleegd op 2 mei 2015 .

Stableford, Brian M. (2006). "Patafysica" . Wetenschappelijke feiten en sciencefiction: een encyclopedie . Taylor & Francis. blz. 363. ISBN 978-0-415-97460-8.

Eco, Umberto; Baj, Enrico; Baudrillard, Jean; Kuspit, Donald Burton (1991). Enrico Baj: De tuin der geneugten . Fabbri-redacteur.

Eco (2006) Over literatuur vintage

"Telematicus Deel 05 Numero 06 • Neperos" . Neperos.com . Januari 2021.

Scruton, Roger (7 februari 1980). "Roger Scruton · Mogelijke werelden en premature wetenschappen · LRB 7 februari 1980" . London Review of Books . 02 (2). Gearchiveerd van het origineel op 13 augustus 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

Penny, Nicholas (4 september 1986). "Nicholas Penny · Ecolalia · LRB 4 september 1986" . London Review of Books . 08 (15). Gearchiveerd van het origineel op 29 augustus 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

Kermode, Frank (6 oktober 1983). "Frank Kermode · Frank Kermode op het paard van de Baskervilles · LRB 6 oktober 1983" . London Review of Books . 05 (18). Gearchiveerd van het origineel op 19 augustus 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

Deleuze, Gilles (1994). Verschil en herhaling . Columbia University Press. pp. 22, 313n23.

Romano, Carlin (29 februari 2016). "De onweerstaanbare lichtheid van Umberto Eco" . The Chronicle . Gearchiveerd van het origineel op 31 augustus 2020. Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

"De filosofie van Umberto Eco | Filosofie | SIU" . cola.siu.edu . Gearchiveerd van het origineel op 16 april 2021 . Geraadpleegd op 19 augustus 2020 .

"Roger Angell en Umberto Eco" . The Kenyon Review. Gearchiveerd van het origineel op 17 mei 2013. Geraadpleegd op 27 februari 2013 .

Giangrande, Antonio (mei 2021). Il Dna Degli Italiani L'italia Allo Specchio Anno 2016 Prima Parte: Quello Che Non Si Osa Dire (in het Italiaans).

"Ere-doctoraten" . Servië: Universiteit van Belgrado. Gearchiveerd van het origineel op 3 mei 2012. Geraadpleegd op 11 juni 2012 .

"Eredocoraten van de Universiteit van Tartu" . www.ut.ee . 10 juli 2009. Gearchiveerd van het origineel op 27 december 2019 . Geraadpleegd op 7 oktober 2019 .

"Eregenoot Umberto Eco overleden | Kellogg College" . www.kellogg.ox.ac.uk . Gearchiveerd van het origineel op 4 januari 2018 . Geraadpleegd op 3 januari 2018 .

Jean-Marie Klinkenberg , Éloge d'Umberto Eco (1932-2016), La Thérésienne [En ligne], 2021/1: Varia, URL: <https://popups.uliege.be/2593-4228/index.php?id=1188> .

"Umberto Eco erhält Gutenberg-Preis" [Umberto Eco wint Gutenberg-prijs]. Hannoversche Allgemeine Zeitung (HAZ) (in het Duits). 10 februari 2014. Gearchiveerd van het origineel op 15 november 2021 . Opgehaald op 6 maart 2024 .

McMahon, Barbara (6 oktober 2005). "Geen bloed, zweet of tranen" . The Guardian . Gearchiveerd van het origineel op 9 september 2018. Geraadpleegd op 28 juli 2009 .

Israely, Jeff (5 juni 2005), "A Resounding Eco" , Time , gearchiveerd van het origineel op 11 november 2012 , geraadpleegd op 1 juni 2007. "Zijn nieuwe boek gaat over politiek, maar ook over geloof. Eco, opgevoed als katholiek, heeft de kerk allang verlaten. 'Hoewel ik nog steeds verliefd ben op die wereld, ben ik in mijn twintiger jaren gestopt met geloven in God, na mijn doctoraatsstudie over Thomas van Aquino. Je zou kunnen zeggen dat hij me op wonderbaarlijke wijze van mijn geloof heeft genezen,... "" "" ""

Liukkonen, Petri. "Umberto Eco" . Boeken en schrijvers (kirjasto.sci.fi) . Finland: Openbare Bibliotheek van Kuusankoski . Gearchiveerd van het origineel op 4 augustus 2006.

Farndale, Nigel (24 mei 2005). "Zwaargewichtkampioen" . The Daily Telegraph . Gearchiveerd van het origineel op 12 januari 2022. Geraadpleegd op 23 oktober 2009 .

"Umberto Eco stroncato da un tumor alveolare. Martedì omaggio al Castello Sforzesco" . Il Messaggero (in het Italiaans). 20 februari 2016. Gearchiveerd van het origineel op 21 februari 2016 . Opgehaald op 20 februari 2016 .

Gerino, Claudio (19 februari 2016)

"Morto lo scrittore Umberto Eco. Ci mancherà il suo sguardo sul mondo" . la Repubblica (in het Italiaans). Gruppo Editoriale L'Espresso . Gearchiveerd van het origineel op 11 juli 2017 . Opgehaald op 19 februari 2016 .

Pullella, Philip (20 februari 2015). "Umberto Eco, Italiaanse auteur van 'De naam van de roos', overleden op 84-jarige leeftijd" . Reuters . Gearchiveerd van het origineel op 12 september 2019. Geraadpleegd op 20 januari 2016 .

Rawlinson, Kevin (20 februari 2016). "Italiaanse auteur Umberto Eco overleden op 84-jarige leeftijd" . The Guardian . Gearchiveerd van het origineel op 20 februari 2016. Geraadpleegd op 20 februari 2016 .

Chandler, Adam (19 februari 2016). "Remembering Umberto Eco" . The Atlantic . Gearchiveerd van het origineel op 20 februari 2016. Geraadpleegd op 19 februari 2016 .

Kandell, Jonathan (19 februari 2016). "Umberto Eco, 84, bestsellerauteur die twee werelden bewandelde, overleden" . The New York Times . Gearchiveerd van het origineel op 23 augustus 2018. Geraadpleegd op 23 april 2016 .

La Notte , 19 februari 1962, gearchiveerd van het origineel op 4 februari 2021 , geraadpleegd op 21 augustus 2020

"Umberto Eco cameo in La Notte (1961)" . YouTube . 21 augustus 2020. Gearchiveerd van het origineel op 11 december 2021.

Ferrario, Davide (7 september 2023), Umberto Eco: La biblioteca del mondo (documentaire), Giuseppe Cederna, Carlotta Eco, Emanuele Eco, Film Commission Torino-Piemonte, Ministero della Cultura (MiC), Rai Cinema, gearchiveerd van het origineel op 10 augustus 2023 , teruggehaald op 3 september 2023

- Umberto Eco: A Library of the World - Officiële trailer , 8 mei 2023, gearchiveerd van het origineel op 3 september 2023 , geraadpleegd op 3 september 2023

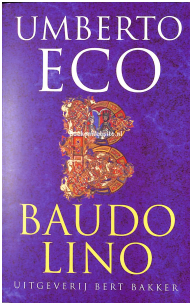
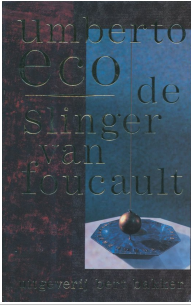
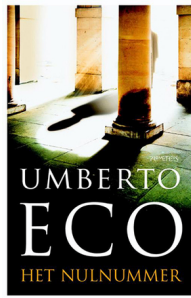
Externe links

- Biografie portaal Literatuurportaal Filosofieportaal iconTaalkundig portaal flagItalië portaal
- Media gerelateerd aan Umberto Eco op Wikimedia Commons
- Citaten met betrekking tot Umberto Eco op Wikiquote
- Officiële website
- Umberto Eco Wiki Gearchiveerd op 18 februari 2018 op de Wayback Machine – wiki-annotatiegids voor Eco's werken
- Lila Azam Zanganeh (zomer 2008). "Umberto Eco, The Art of Fiction nr. 197" . Paris Review . Zomer 2008 (185).
- Webfactory website over Umberto Eco Gearchiveerd op 7 augustus 2008 op de Wayback Machine
- Interview met Susanne Beyer en Lothar Gorris: "We houden van lijstjes omdat we niet willen sterven."
- Optredens op C-SPAN
- Umberto Eco verzamelde nieuws en commentaar bij The Guardian Edit this at Wikidata
- Ur-Fascisme , (abonnement vereist) New York Review of Books, 22 juni 1995, pp. 12–15. Lezing,

gehouden aan de Columbia University, New York, op 24 april 1995 ter gelegenheid van de 50e verjaardag van de bevrijding van Europa van het nationaal-socialisme.

- De grenzen van interpretatie: Umberto Eco over de Poolse studentenprotesten van 1968

Collectie

Page	item_type	versie	Druk	Jaar	Cover Image
baudolino	boek				
begraafplaats van Praag	boek		17		
de bibliotheek	boek			1988	
de mysterieuze vlam van koningin Ioana	boek			2005	
De slinger van Foucault	boek				
eiland van de vorige dag geb	boek				
other essays	boek				
naam van de roos de	boek				
het Nulnummer	boek			2015	
Omgekeerde wereld : kleine kroniek	boek			1993	
poa_tica_van_joyce_de	boek			1990	
wat spiegels betreft	boek			1997	

[CSV Export](#)

From:
<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:
https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/umberto_eco?rev=1756120659

Last update: **2025/08/25 11:17**

